

De actualitat política

Dominats per tots el odís, esclaus de tota tirania, homes sense mes idees ni mes cultura que la que'ls hi imposa ens els moments propicis el seu capdill, els lerrouxistes estant donant a Barcelona el mes trist espectacle que pugui donar-se en l'història contemporània.

El cas de'n Lerroux, hipnotisador de masses assedegades de major benestar, pobres i miserables, que no veuen altre reivindicació que la enlluernadora promesa d'un home, perquè no sou prou aptes per confiar en sí mateixos; masses que entregan el govern de la ciutat en mans de una colla de despatriats, sense altre fi que el de comensar a realitzar aquella igualtat social que's prometen; que han posat al servei de la monarquia els seus bons entusiasmes republicans; que per virtut de la paraula màgica del *pastor*, siguent catalans odian a Catalunya, i que en nom de la llibertat, escometen pel carrer a tot altre home que s'hagi permès posar en dupte la bona fé dels seus; talment com el valent de les tabernes, sempre amb la arma a la faixa i la ganyota pinxesca en els llabis; recull i escoria de tots els baixos fons de una ciutat; don lloc a estudiar el millor cas del rebaixament moral d'un poble.

Temps a venir podrà tractarse el lerrouxisme com una malaltia de multituds, i arribem a pensar que si tots els actes que ha de realitzar d'avui en avant, son com els derrers que's coneixen, no serà pas cap malaltia d'héroie sinó molt al contrari.

El partit lerrouxista ha perdut el crèdit com a republicà i com a obrer; ha deixat d'inspirar confiança als qui creyen amb l'honradesa dels seus capdills; i comensa a rodolar per terra, davant la noble i honrada escomesa dels socialistes i de la conjunció republicana; perxó la verinosa ira del vensut i del cobart traspira per tot ell fa dies.

Aquesta bilis va sobreexir diumen-

je, en el miting de conjunció republicana-socialista de Barcelona.

Lerroux (fugint per endavant) atissà els seus incondicionals contra tots els seus enemics, congregats en un acte trascendental i humaníssim en el teatre de Circo Barcelonés, Pau Iglesias, Azcárate, Roderic Soriano i Pere Corominas. El motiu, la guerra del Marroc, no ha pas sigut obstacle pera que ells, que's diuen avansats i radicals, se declaressin partidaris de la guerra, al fi de tenir una excusa pera pertorbar l'ordre. El resultat del seu acte es ben sapigut.

Han volgut justificar — si cap la justificació en tal acció plena d'incultura, d'intolerancia i de salvatjisme— diguent que han pres les represalies contra els socialistes que en Bilbao xiularen al seu capdill, contra el fallo de l'Azcárate i en Pau Iglesias i una revenja envers en Soriano per la campanya que desde *España Nueva* ve fent contra el lerrouxisme; mes els fets els-edelatan mes que com a defensors d'un ideal mes o menys equivocant, com un escamot de gent a sou, baix les ordres d'algú que tem la llum que els prohoms republicans venen escampant entre el poble, o com una nova *partida de la porra* governamental contra Catalunya.

Els ha envalentit per una part la austeritat catalana que confia en el triomf de la noblesa i de la veritat, que no vol usar les baixes armes dels seus contraris, perquè desprecia les maneres tabernaries i pinxescas; i per altre part l'apoi mes o menys directe de les autoritats i la immunitat o carta blanca que tenen: mes s'ha de tenir en compte que hi ha una gran diferencia entre la prudencia que hem usat fins avui, a la por que volen atribuirsems, i que la prudencia s'acaba, sobre tot quan se ha de tractar amb gent que no entent la rahó i no sap de lletra.

L'acte lerrouxista del diumenje justifica el de Sant Feliu de Llobregat, i aixís com es molt facil que els radicals de'n Lerroux no vagin a pertorbar cap mes acte carlí, també es molt possible que repeteixin els fets del miting del tea-

tre Circo Barcelonés, sempre que's tracti d'anar a aturar actes de U. F. N. R., que som gent de prudencia i d'ordre. Per lograr un bon escándol no'ls hi ha pas res sacrificarse a rebre dos o tres colps de cadira.

No es que siguem partidaris, per axó, de respondre a la violencia amb la violencia, ni vulguem posarnos al nivell de ells—carlins o lerrouxistas—mes si no hi ha qui garantisi la nostra vida hem de garantirla nosaltres mateixos i la vida del partit, ostentada en els mitings i en els periodics, no l'hem pas de deixar a mans de quatre perturbadors que ocupin una llotjeta i ostentin en el antpit un browning.

Algú, en l'ironia dels fets, proposava organisar, pera seguretat de tots, una partida llogada al requeté carlista,—mes aquest—que devia ser de la burgesia regionalista — somriu satisfet davant del vandalisme, i allarga la seva ma molsuda i clerical al demagog Lerroux en una rara solidaritat contra l'ideal jove i valent de la nostra república.

Axó ens afirma. Davant nostre està tothom; els enemics, no obstant el donarse les mans, van obrintnos pas; en una mateixa mole hi hem trovat en Maura i en Lerroux, els de D. Jaume i els de en Canalejas, i com mes se revolten i criden mes ostentació fan de la seva agonia.

Grandiós Miting

de inauguració de la U. F. N. R.
a Girona

Podem assegurar als nostres amics y correligionaris que 'l grandiós miting d'inauguració del nostre partit se celebrarà proximament, del 5 al 12 del mes que ve, no poguent encara precisar la data car aquesta a de ser convinguda a comoditat dels oradors que han de pendrihi part.

Per gestions fetes fins ara ens permetem donar com a cert que vindrán els següents oradors: **Vallés y Ribot, Pere Corominas, Layret, Bastardas, Xavier Gambús, Vila y Ameller** de Banyolas, junt amb algun altre quina resposta afirmativa encara no hem obtingut, per lo qual ens abstenim de nombrar.

L'entusiasme que regna aquí y en els pobles comarcans es imponderable.